

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: PO-7Sa/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200288
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Ľudevít Fafaľák
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:8020200288.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom Martinom Ľ. Fafaľákom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX A., právne zastúpený: JUDr. Peter Čurilla, advokát, Hlavná 11, Prešov, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na červený most 3946, 811 08 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2020/26558-2/17816/20/NEM zo dňa 17.03.2020, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Stručný priebeh administratívneho konania

1. Krajský pamiatkový úrad Prešov, ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. KPUPO-2019/15783-14/89742/Zj zo dňa 31.10.2019 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu podľa § 42 ods. 1 písm. i), m) zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „Pamiatkový zákon“), začo mu uložil pokutu vo výške 1.000 € a náhradu trov konania.

2. Priestupku sa mal žalobca dopustiť na skutkovom základe tak, že dňa 31.07.2018 v čase od 19.30 hod. do 22.30 hod. v obci Janovce okr. A., vybavený vyhľadávacími prostriedkami (detektor kovov zn. Minelab EQX 11 a 1 ks ručný dohliadavač zn. Pro-Find 35) a dvomi motykami údajne pri vyhľadávaní meteoritov, vykopal z miesta nálezu a prechovával archeologický nález – olovenú plombu z vreca na obilie z 2 pol. 19. storočia. Uvedeného skutku sa mal dopustiť spolu s ďalšou osobou M.D.

3. Po odvolaní žalobcu druhostupňový správny orgán – žalovaný – Pamiatkový úrad Slovenskej republiky rozhodnutím PUSR-2020/26558-2/17816/20/NEM zo dňa 17.03.2020, toto odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Proti rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu.

Stručné zhrnutie relevantných častí napadnutých rozhodnutí

4. Správny orgán na prvom stupni odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že vo veci začal konať po postúpení veci Okresným riaditeľstvom PZ Poprad, kde bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania

a znehodnocovania archeologického dedičstva podľa § 249 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, avšak výsledky vyšetrovania nepreukázali, že ide o trestný čin, ale mohlo by ísť o priestupok.

5. V konaní bol vypočutý žalobca, ktorý sa bránil najmä tým, že hľadal meteority a nemal vedomosť o tom, že sa jedná o archeologickú lokalitu. Ďalej bol osobne vypočutý svedok, ktorý páchateľov udal, a ktorý opísal priebeh deja tak, že to nebolo po prvý krát čo videl podozrivé autá s obdobnými nápismi na danom mieste. Uviedol, že dve osoby vystúpili z auta, mali batohy, bolo evidentné, že tam mali prístroje na hľadanie. Bolo asi 18:00 hod, auto parkovalo pri kostole, bolo to v júni minulého roku. Išli smerom k archeologickej lokalite, videl ich zo vzdialenosti cca 1 km. Nato vec oznámil archeológovi Archeologického ústavu SAV Nitra, pracovisko Spišská nová ves. Zároveň bola vykonaná obhliadka miesta činu. Správny orgán vyhodnotil motív hľadania meteoritov ako nepravdepodobný, keď poukázal na čas hľadania, žiadne žalobcove vedomosti o tejto problematike, vyjadrenia odborníka na meteority, (bývalého vedeckého pracovníka SAV) či vysokú cenu za vyhľadávacie nástroje. Poukázal na verejne dostupný územný plán obce Jánovce, kde sú archeologické lokality vyznačené.

6. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí reagujúc na námietky žalobcu uviedol, že to že žalobca vykopal z miesta nálezu a vyzdvihol a prechovával archeologický nález bolo preukázané orgánom činným v trestnom konaní. K námietke stotožnenia miesta nálezu žalovaný uviedol, že vyhľadávanie pomocou detekčných zariadení platí vo všeobecnosti a nielen v archeologickej lokalite. K námietke tvrdeného znemožnenia postupu obvinenému, ako osoby, ktorá nájde archeologický nález, oznámiť túto skutočnosť žalovaný uviedol, že žalobca popieral, že by sa jednalo o archeologický nález. Námietka neúčasti na výsluchu svedka je nedôvodná, žalobca si neprevzal predvolanie. Nedôvodné je aj namietanie označenia žalobcu ako „recidivistu“ keďže na uvedenej okolnosti nebolo postavené rozhodnutie. Spochybnenie svedka – pracovníka SAV vyhodnotil žalovaný rovnako ako nedôvodné ako aj námietku neoznačenia archeologickej lokality, keď takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho predpisu.

Podstatné zhrnutie žaloby, vyjadrenia k žalobe, repliky a dupliky

7. Žalobca sa správnou žalobou doručenou Krajskému súdu v Prešove dňa 25.5.2020 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, prvostupňového správneho rozhodnutia a náhrady trov konania.

8. V žalobe žalobca namietal predovšetkým nedostatočné zistenie skutkového stavu, pričom konkrétne namietal:

- žalovaný nezisťoval vlastníka motorového vozidla zn. SEAT LEON ev. č. 867 EI, ktoré identifikoval svedok, pričom obchodná spoločnosť, v ktorej je žalobca jediným konateľom nikdy nevlastnila takéto vozidlo;
- nie je zrejmé, že priestupok tak ako je uvedený v skutkovej vete, bol priestupkom na úseku ochrany pamiatkového fondu archeologických nálezov a archeologických nálezísk;
- nie je zrejmé ani to, čo obvinený z priestupku „vykopal, z miesta nálezu vyzdvihol a prechovával“ bol archeologický nález, nebolo stotožnené ani miesto nájdenia;
- žalobcovi bol znemožnený postup, ktorým by sám ohlásil archeologický nález;
- problematická je existencia archeologickej lokality a s tým spojená otázka či o nej žalobca mal alebo mohol vedieť;
- obrana žalobcu v tom, že bol hľadať meteority nebola žalovaným uspokojivo vyvrátená;
- nálezisko nebolo riadne označené, preto žalobcu nemožno obviňovať z toho, že sa zdržiaval na danom mieste za iným účelom ako sám uviedol – hľadanie meteoritov;
- nedošlo k preukázaniu toho, že sa v danom prípade jednalo o archeologický nález a aby činnosť, ktorá je popísaná v skutkovej vete bola žalobcom vykonávaná na archeologickom nálezisku;
- výška pokuty je absolútne neprimeraná a nezodpovedá charakteru údajného protiprávneho konania, správny orgán k výške pokuty nevykonal žiadne dokazovanie;
- z výroku rozhodnutia nie je zrejmé v súlade s akým ustanovením Pamiatkového zákona bola obvinenému ukladaná pokuta;
- žalovaný vykonal vo veci strohé dokazovanie a vzhľadom na všetky uvádzané okolnosti mal postupovať v súlade so zásadou in dubio pro reo.

9. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 24.6.2020 reagujúc na jednotlivé žalobné body.

- poukázal na § 5 pamiatkového zákona, ktorý definuje archeologický nález, pričom žalobcom nájdená vec tieto parametre spĺňa, či bol archeologický nález nájdený v archeologickej lokalite nie je relevantnou otázkou vo vzťahu k § 42 ods. 1 písm. m) Pamiatkového zákona;
- obhajoval odbornosť zamestnanca, ktorý vo veci vydal stanovisko;
- povinnosť uviesť konkrétne ustanovenie na základe ktorého bola žalobcovi uložená sankcia striktne nevyplýva ani zo zákona o priestupkoch;
- skutočnosť že žalobca vykopal, z miesta nálezu vyzdvihol a prechovával archeologický nález bola preukázaná už orgánom činným v trestnom konaní;
- poukázal na §39 ods. 6 Pamiatkového zákona v zmysle ktorého nepovolený zber, premiestňovanie huteľného nálezu, jeho neoprávnená držba a vyhľadávanie pomocou detekčných zariadení sa zakazujú, územie na ktorom operoval žalobca nie je dostatočne preskúmané, je dôvodný predpoklad, že rozsah archeologických lokalít je omnoho väčší;
- nedošlo k znemožneniu práva žalobcu ohlásiť vec na Pamiatkový úrad nakoľko sám popieral, že sa jedná o archeologický nález a už pred príchodom polície bol povinný urobiť opatrenia v zmysle §40 Pamiatkového zákona, čo neurobil;
- otázkou vlastníctva žalobcom uvádzaného motorového vozidla sa nezaoberal, nakoľko to nemalo pre rozhodnutie žiadny význam;
- označenie archeologického náleziska nepredpisuje žiadny právny predpis, aj laikovi musí byť zrejmé, že pokiaľ pracuje s detektorom kovov je predpoklad, že nájde archeologický nález;
- preukázanie motívu sa pri priestupkoch nevyžaduje.

10. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu repliku zo dňa 19.08.2024. V replike zopakoval svoje predchádzajúce vyjadrenia, predovšetkým poukazoval na nedostatočne zistený skutkový stav, nepreverenie motorového vozidla, absentuje akýkoľvek dôkaz o tom, že vec bola nájdená na archeologickom nálezisku, nedošlo k stotožneniu miesta nálezu, žalobca nemohol mať vedomosť o existencii archeologickej lokality a toto miesto ako tvrdí aj žalovaný nebolo evidované.

11. Na repliku žalobcu reagoval žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu duplikou zo dňa 24.09.2024, v ktorej zopakoval niektoré časti zo svojho predchádzajúceho vyjadrenia.

Konanie na správnom súde

12. Správny súd konajúc v súlade s ustanoveniami zákona preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a bez nariadenia pojednávania (v súlade s § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“), vyhlásil dňa 22.01.2025 rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

Výber z relevantnej právnej úpravy

13. Podľa § 2 ods. 5 prvej vety Pamiatkového zákona archeologický nález je huteľná vec, ktorá je dokladom o živote človeka a o jeho činnosti od najstarších dôb do roku 1918 a spravidla sa našla alebo nachádza sa v zemi, na jej povrchu alebo pod vodou.

Podľa § 42 ods. 1 písm. i) Pamiatkového zákona priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto spôsobí svojím konaním nepriaznivé zmeny stavu kultúrnej pamiatky, pamiatkového územia, alebo ich ochranného pásma, archeologického nálezu, alebo archeologického náleziska, alebo ohrozuje ich ochranu.

Podľa § 42 ods. 1 písm. m) Pamiatkového zákona priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto vykonáva bez rozhodnutia krajského pamiatkového úradu pamiatkový výskum na kultúrnej pamiatke, pamiatkovom území alebo archeologickom nálezisku alebo neoprávnenne vyhľadáva, vykope alebo z miesta nálezu vyzdvihne, premiestni alebo prechováva archeologický nález.

Podľa § 42 ods. 2 písm. b), písm. c) Pamiatkového zákona Krajský pamiatkový úrad môže uložiť fyzickej osobe pokutu vo výške do 100 000 eur, ak sa dopustí konania uvedeného v odseku 1 písm. h) až k), do 200 000 eur, ak sa dopustí konania uvedeného v odseku 1 písm. l) až q).

Podľa § 40 ods. 3 Pamiatkového zákona nález sa musí ponechať bez zmeny až do obhliadky krajským pamiatkovým úradom alebo ním poverenou odborne spôsobilou osobou, najmenej však tri pracovné dni odo dňa oznámenia nálezu. Do obhliadky krajským pamiatkovým úradom je nálezca povinný vykonať všetky nevyhnutné opatrenia na záchranu nálezu, najmä zabezpečiť ho proti poškodeniu, znehodnoteniu, zničeniu a odcudzeniu. Archeologický nález môže vyzdvihnúť a premiestniť z pôvodného miesta a z nálezových súvislostí iba oprávnená osoba podľa prvej vety metódami archeologického výskumu. Ak archeologický nález vyzdvihne oprávnená osoba podľa prvej vety, je povinná krajskému pamiatkovému úradu predložiť najneskôr do desiatich dní od vyzdvihnutia nálezu správu o náhodnom archeologickom náleze; správa o náhodnom archeologickom náleze obsahuje informácie o lokalizácii nálezu, metodike odkryvu, rámcovom datovaní a fotodokumentáciu nálezovej situácie.

Podľa § 39 ods. 6 Pamiatkového zákona nepovolený pamiatkový výskum alebo výkop na kultúrnej pamiatke, pamiatkovom území, archeologickom náleze alebo archeologickom nálezisku, ako aj nepovolený zber, premiestňovanie huteľného nálezu, jeho neoprávnená držba a vyhľadávanie pomocou detekčných zariadení sa zakazujú. Povrchový zber a nedeštruktívna prospekcia oprávnenými právnickými osobami podľa § 36 ods. 4 sa nepovažujú za nepovolený pamiatkový výskum.

Podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospieje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Právne posúdenie správneho súdu

14. Správy súd v Košiciach ako súd správny s poukazom na špeciálne ustanovenia žaloby vo veciach správneho trestania, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, preskúmal napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že podaná správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

15. Súd po dôkladnom oboznámení sa s vecou dospel k silnej potrebe v prvom rade poukázať na zdravý rozum. Pytlík prichytený v noci s loveckou zbraňou vo vychýrenom poľovníckom revíri môže tvrdiť, že si šiel športovo zastrieľať a strelená srnka prehodená cez jeho plece je domáceho odchovu, otázne však je, kto je takémuto tvrdeniu ochotný uveriť. Príbehu žalobcu o tom, že šiel hľadať meteority neuveril správny orgán na prvom ani druhom stupni a v žiadnom prípade mu neuveril ani správny súd.

16. Správnemu orgánu na prvom stupni slúži ku cti, že dokonca vykonal dokazovanie vo vzťahu k bizarnému tvrdeniu žalobcu o hľadaní meteoritov, kde dokonca oslovil erudovaného odborníka na danú problematiku. Tu správne poukázal nato, že žalobca disponoval drahým zariadením na vyhľadávanie kovov, hľadal v noci, v lokalite kde žiadny meteorit nespadol, pravdepodobnosť nájdenia je rovná de facto nule, žalobca nie je členom žiadneho združenia zaoberajúcim sa meteoritami, žalobca o meteoritoch nemal žiadne vedomosti, teda skutočnosti jasne nasvedčujúce tomu, že žalobca žiadne meteority nehľadal. Žalobca v konaní nevyprodukoval zhora nič a dokonca ani len netvrdil čokoľvek, čo by mohlo nasvedčovať jeho záujmu v hľadaní meteoritov.

17. K nevydarenej žalobcovej obrane súd dodáva, že pokiaľ by skutočne hľadal meteority, dokonca keby sa mu to podarilo preukázať, dokonca keby aj vytiahol z vrecka nájdený meteorit, aj tak by bol v zmysle Pamiatkového zákona za svoje konanie postihnutelný, pretože vykopal zo zeme archeologický nález.

18. Obdobného razenia je aj charakter obrany žalobcu, že mu bol znemožnený postup, ktorým by nájdený archeologický nález sám ohlásil. Ako uviedol žalovaný, žalobca si sám protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že sa v danom prípade sa nejedná o archeologický nález, a postup si v danom prípade znemožnil sám žalobca tým, že vykopal zo zeme archeologický predmet a tento odniesol, čím porušil ustanovenie § 40 ods. 3 Pamiatkového zákona, ktoré vyžaduje ponechanie nálezu bez zmeny až do obhliadky krajským pamiatkovým úradom.

19. K tvrdeniu žalobcu, že nie je zrejmé, že „vykopal, z miesta nálezu vyzdvihol a prechovával“ súd poukazuje na znenie § 42 ods. 1 písm. m) Pamiatkového zákona v zmysle ktorého nie je ani podstatné, či žalobca predmet zo zeme vykopal, pretože pre naplnenie obsahu tohto ustanovenia plne postačuje, ak predmet prechovával. Skutočnosť, že žalobca archeologický nález prechovával je bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, keď žalobca bol takmer prichytený priamo pri páchaní priestupku, resp. bezprostredne po ňom, pričom vykopaný nález sám odovzdal, je teda nadovšetko zrejmé, že archeologický nález prechovával. Skutočnosť, že ho prechovával po nie dlhú dobu nemá žiadny význam.

20. Súd sa nestotožnil so žalobcovou námietkou, že správny orgán nezisťoval vlastníka automobilu SEAT LEON. Predmetný automobil identifikoval svedok, avšak vo vzťahu ku skutku, za ktorý žalobca nebol uznaný vinným. Jednalo sa o automobil, ktorý mal byť na mieste činu dlhé obdobie pred spáchaním skutku, a teda s vecou nijako nesúvisí. Keďže sa žalobca vehementne domáha preskúmania tejto skutočnosti, je zrejmé, že on ani jeho spoločnosť tento automobil nevlastnila. Skutočnosť, že žalobca nikdy nebol vlastníkom vozidla, ktoré videl svedok na mieste činu dlhé obdobie pred spáchaním skutku nemá pre vec a pre skutok pre ktorý bol uznaný za vinného žiaden význam. Žalobca nebol postihnutý za recidívu.

21. Skutočnosť, že vo veci podal odborné vyjadrenie zamestnanec správneho orgánu, ktorý rozhodoval aj o vine nie je vo veci relevantné. Niet subjektu, ktorý by bol na podanie odborného vyjadrenia povolanější ako orgán štátnej správy, na úseku ochrany pamiatkového fondu. V právnom štáte nie podľa názoru súdu bez ďalších konkrétnych dôkazov možné úspešne namietat' zaujatosť odborného zamestnanca orgánu zároveň rozhodujúceho o subjektívnych právach a povinnostiach účastníka konania. Podávanie odborných stanovísk a vyjadrení správnym orgánom, ktorý zároveň rozhoduje aj vo „veci samej“ je bežným postupom, ktorý sa vyskytuje vo všetkých oblastiach verejnej správy. Preto ak mal žalobca pocit, že konkrétny zamestnanec by mohol byť voči nemu zaujatý, mal k tomu produkovať dôkazy, čo však neurobil. Pokiaľ tiež žalobca spochybňuje, či ním nájdený predmet je archeologický nález, odkazuje ho súd na Základné pojmy Pamiatkového zákona, ktorý jasne v § 2 ods. 5 definuje čo je archeologickým nálezom, pričom žalobcom nájdený predmet túto definíciu do písmena napĺňa.

22. Súd sa v nijakom zmysle nestotožnil ani so žalobnými bodmi týkajúcimi nestotožnenia miesta archeologického nález, označenia tohto miesta, jeho charakteru či vedomosti o tom, či žalobca mal či mohol vedieť o takejto lokalite. Označenie archeologického náleziska správnym orgánom nevyplýva zo žiadneho predpisu, preto je argumentácia týmto smerom zbytočná. Pre naplnenie ustanovenia § 42 ods. 1 písm. m) sa nevyžaduje, aby bol archeologický nález vyzdvihnutý v archeologickej lokalite. Pre naplnenie ustanovenia § 42 ods. 1 písm. i) zas postačuje spôsobenie nepriaznivej zmeny archeologického nálezu či dokonca len ohrozenie jeho ochrany. Je potrebné v tejto súvislosti vziať v úvahu fakt, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol už správny orgán prvého stupňa a síce, že nie je relevantná finančná hodnota nájdeného nález, ale hodnota spoločenská, ktorá je mnohonásobne vyššia, a to z dôvodu, že na rozdiel od archeológa, detektorista nerozozná a ani nezdokumentuje súvislosti nález a tieto sú často krát oveľa dôležitejšie ako samotný predmet a späťne ich už nemožno rekonštruovať. Nepriaznivá zmena archeologického nález a ohrozenie jeho ochrany bola žalobcovi preukázateľne dokázaná. K uvedenému je potrebné zdôrazniť aj to, že v zmysle § 39 ods. 6 Pamiatkového zákona vyhľadávanie pomocou detekčných zariadení sa zakazuje. Už len samotné vyhľadávanie je teda minimálne ohrozením archeologických nálezov ako takých.

23. K vyššie uvedeným otázkam žalobca vytvoril aj takú konštrukciu, že bola nesprávne založená vecná príslušnosť prvostupňového správneho orgánu. Žalobca uvádza, že pokiaľ prvostupňový správny orgán svoju vecnú príslušnosť vyvodzuje len z citácie dikcie ustanovenia § 11 ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 9 ods. 5 Pamiatkového zákona, nie je zrejmé, aby priestupok obvineného z priestupku tak, ako je tento vyvodенý v skutkovej vete správneho rozhodnutia bol priestupkom na úseku ochrany pamiatkového fondu (...). Pochybenie prvostupňového orgánu uznal aj odvolací orgán (neboli uvedené písm. h) a i) pri § 11 ods. 2), hoc mal toto pochybenie napraviť vo výroku, nielen v odôvodnení, nedošlo týmto k porušeniu vecnej pôsobnosti správneho orgánu, ktorá je daná zákonom. V ďalšom bola argumentácia žalobcu nezrozumiteľná, súdu nebolo zrejmé, kam ňou žalobca smeruje. Nepochybne, ak by sa nejednalo o archeologický nález, žalobca by nemal detektor, nešlo by o priestupok a konajúce správne orgány by naozaj neboli vecne príslušné. Čo však týmto chcel žalobca povedať, nevedno.

24. Rovnako ako žalobcovi, aj správne mu súdu sa výška uloženej pokuty javí ako neprimeraná. Avšak z opačného uhla pohľadu. Súd žalobcovi pripomína, že horná hranica pokuty za predmetný priestupok je 200 násobok sumy, ktorá mu bola uložená. K uvedenému správny súd dodáva, že nedisponuje právomocou moderovať výškou pokuty smerom nahor. Moderácia pokuty smerom nadol nebola navrhovaná. Je potrebné, aby si žalobca uvedomil, aké hodnoty svojím konaním porušil a ohrozil. Jedná sa o kultúrne dedičstvo, históriu, hodnoty ktoré dotvárajú a formujú národ, jeho svojbytnosť, štátnosť, sebavedomie.

25. Na dennej báze môžeme vidieť, čo sa deje s mienkou spoločnosti, ktorá stráca zmysel veriť vedcovi a radšej uverí laikovi na sociálnej sieti. Týmto konštatovaním chcel súd povedať to, že v dnešnom svete je nanajvýš potrebné, aby štát chránil vedu pred názorom či konaním nepovolanej osoby. Je psou povinnosťou štátu chrániť vedu a vedcov – v našom prípade archeológov a ich výskum pred rukou laika, a takáto ochrana je možná aj cez prizmu výšky uloženej pokuty, ktorú súd v žiadnom ohľade nepovažuje za vysokú. Aj z § 1 ods. 2 Pamiatkového zákona vyplýva, že pamiatkový fond je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva, ktorého zachovanie je verejným záujmom.

26. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu podľa ktorej žalovaný dostatočne neodôvodnil rozhodnutie o výške pokuty a nevykonal k nej žiadne dokazovanie. K dokazovaniu opäť žalobca neuviedol, aké má na mysli, správne mu súdu nie je jasné, aké vykonanie dokazovania by si žalobca vo vzťahu k výške uloženej pokuty predstavoval. Výška uloženej pokuty bola riadne odôvodnená, keď správny orgán určil výšku podľa výšky nákladov na realizáciu archeologického výskumu na ploche novostavieb rodinných domov.

27. Žalovaný nemohol postupovať podľa zásady in dubio pro reo tak ako to požaduje žalobca, nakoľko nemal vo veci žiadne pochybnosti a nemá ich ani správny súd. Žalovaný vykonal dôkladné dokazovanie, a tak ako je vyššie uvedené dokonca nadprácu a v dostatočnej miere preukázal, že priestupok tak ako je uvedený v rozhodnutí sa stal a spáchal ho práve žalobca. Správny súd ohľadom dokazovania poukazuje na výpovede svedka a samotného obvineného, ktorý bol prichytený bezprostredne po dokonaní činu, na zabezpečené odborné vyjadrenia, na vykonanie obhliadky a teda bolo zabezpečené dostatočné penzum dôkazov svedčiacich v neprospech žalobcu. Zároveň súd poukazuje aj nato, že okrem návrhu na prešetrenie vlastníctva motorového vozidla sám žalobca v zásade nič iné dokazovať nenavrhoval. Návrh na ďalšie preukazovanie skutočností, že žalobca hľadal meteority považuje súd s ohľadom na vyššie uvedené za absolútne neproduktívne.

28. Vykonanie dokazovania vo vzťahu k nájdeniu motívu je v danom prípade nadbytočné. Hoc sa v danej miere súd plne nestotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý tvrdil, že motív je vo vzťahu k priestupkom irelevantný, pričom pri priestupkoch postačuje aj nedbanlivostné konanie. Treba dať na pravú mieru, že motív je obligatónym znakom skutkovej podstaty len úzkeho okruhu trestných činov, a to tých, pri ktorých to vyžaduje ich skutková podstata (napr. vražda v úmysle získať majetkový prospech). Motív trestného činu (priestupku) len dokresľuje jeho konkrétnu povahu a pomáha objasniť jeho príčinu, a to aj u trestných činov nedbanlivostných – tu sa však môže vždy jednať len o motív vôľového konania, ktoré je zložkou uvedeného trestného činu, a podľa svojho významu môže byť motív posudzovaný buď ako okolnosť prirážajúca alebo naopak poľahčujúca.

29. S jediným žalobným bodom s ktorým sa súd stotožnil je neuvedenie konkrétneho ustanovenia pri výroku o uloženej sankcii. Žalovaný síce správne uviedol, že zákon o priestupkoch uvedené nevyžaduje, avšak jedná sa o bežný štandard v prípade trestného konania, ku ktorému by sa malo svojimi zásadami približovať aj konanie o priestupkoch. Malo by byť bežným štandardom, konkrétne ustanovenie zákona uvádzať aj v priestupkových rozhodnutiach. Uvedené pochybenie však nebolo zásadného charakteru a zároveň nebolo spôsobilé privodiť vo veci iné rozhodnutie, preto súd nepristúpil na zrušenie rozhodnutia z tohto dôvodu.

30. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP, v zmysle ktorých účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech celkom ani sčasti a žalovanej voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Správnom súde v Košiciach v lehote do 30 dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak a/ má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/, c/ je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správnomu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť a/ označenie napadnutého rozhodnutia, b/ údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c/ opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d/ návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd, f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.